

บทที่ 5

โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทนี้ ผู้วิจัยได้ข้อมูลการขอร้องมาจากแบบสอบถามที่มีผู้ตอบแบบสอบถามเป็นคนอเมริกัน จำนวน 50 คน จากนั้นเมื่อได้ข้อมูลดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลดังกล่าวมาจัดระเบียบข้อมูล ดังที่ได้กล่าวอย่างละเอียดไว้ในบทที่ 3 เพื่อจำแนกว่าภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมีโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องเป็นแบบใด โดยในบทนี้ผู้วิจัยจะแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 หัวข้อใหญ่ ดังนี้ คือ หัวข้อที่ 5.1 โครงสร้างการขอร้อง และ หัวข้อที่ 5.2 กลวิธีการขอร้อง ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1 โครงสร้างการขอร้อง

ในส่วนนี้จะกล่าวถึง 5.1.1 โครงสร้างการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน 5.1.2 ความถี่ในการปรากฏโครงสร้างการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และ 5.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกากับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

5.1.1 โครงสร้างการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ผลการวิเคราะห์โครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จำแนกได้ 4 รูปแบบ ดังนี้คือการขอร้อง จำนวนทั้งสิ้น 4 รูปแบบ ดังนี้ คือ

1. โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียว
2. โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย
3. โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก
4. โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยาย

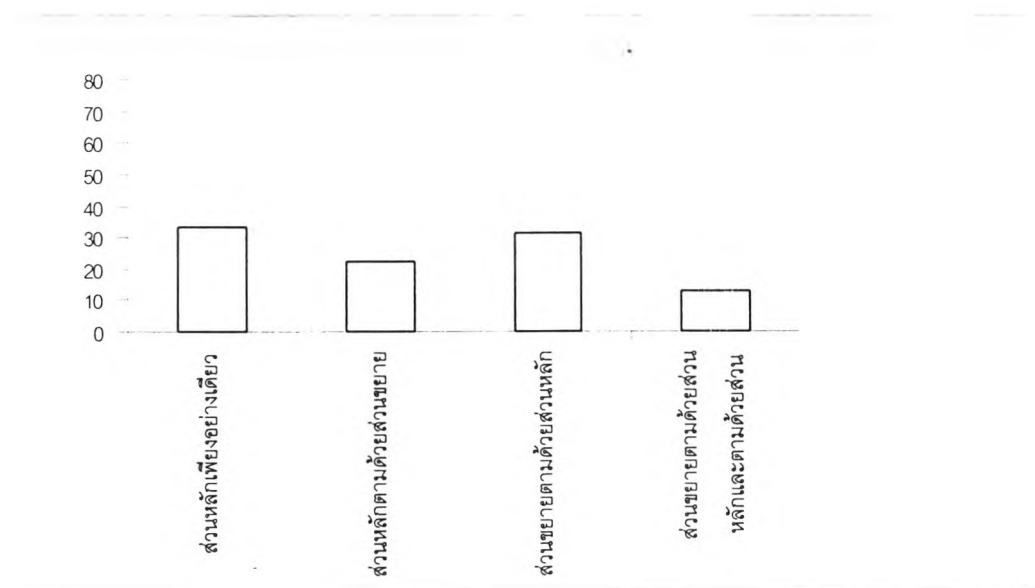
5.1.2 ความถี่ในการปรากฏโครงสร้างการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้น พบว่า โครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน มี 4 รูปแบบ ซึ่งในแต่ละรูปแบบก็จะมีความถี่ในการปรากฏที่แตกต่างกัน และเพื่อให้ทราบว่าโครงสร้างการขอร้องแบบใดที่ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันนิยมใช้มากที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลดังกล่าวมาแจกแจงนับความถี่ในการปรากฏ พร้อมทั้งแสดงผลเป็นอัตราร้อยละซึ่งผลปรากฏ ดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ความถี่ในการปรากฏโครงสร้างการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

รูปแบบที่	โครงสร้าง	ความถี่ในการปรากฏ	% ของการปรากฏ
1.	ส่วนหลักเพียงอย่างเดียว []	150	33.33
2.	ส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย [] ()	100	22.22
3.	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก () []	141	31.34
4.	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยาย () [] ()	59	13.11
รวม		450	100

แผนภูมิที่ 7 ร้อยละการปรากฏโครงสร้างการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

จากข้อมูลทั้งหมดที่ปรากฏดังตารางที่ 15 จะเห็นได้ว่าผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยส่วนใหญ่จะนิยมใช้โครงสร้างการขอร้องที่มีส่วนหลักเพียงอย่างเดียวมากที่สุด ซึ่งจะพบการใช้โครงสร้างแบบนี้จำนวนถึง 150 ข้อความ จากข้อความทั้งหมด 450 ข้อความ หรือคิดเป็น 33.33% รองลงมาคือ โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก คิดเป็น 31.34% และโครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย คิดเป็น 22.22% สำหรับโครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยายเป็นโครงสร้างที่พบว่าการใช้น้อยที่สุด คือมีเพียง 59 ข้อความ หรือคิดเป็น 13.11%

เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันนิยมแสดงการขอร้องอย่างชัดเจน ด้วยโครงสร้างส่วนหลักกับผู้ฟังก่อน ดังจะเห็นได้จากการใช้โครงสร้างที่เริ่มต้นด้วยส่วนหลักก่อน ซึ่งในงานวิจัยนี้คือรูปแบบ [] และ [] () พบรวมกัน 55.55%(33.33%+22.22%) ขณะที่โครงสร้างรูปแบบ () [] และ () [] () เป็นโครงสร้างที่เริ่มต้นด้วยส่วนขยายรวมกันมี 44.45%(31.34%+13.11%) แสดงให้เห็นว่าการขอร้องของผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะใช้โครงสร้างที่เริ่มต้นด้วยส่วนหลักหรือมีแต่ส่วนหลักของการขอร้องมากกว่า

จากการศึกษาปริมาณการปรากฏส่วนขยายในโครงสร้างการขอร้องที่มีส่วนขยายในภาษาไทย พบดังนี้

ตารางที่ 16 ปริมาณการปรากฏส่วนขยายในโครงสร้างการขอร้องที่มีส่วนขยายในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

รูปแบบโครงสร้าง	จำนวนส่วนขยาย
2. [] (min1-max3)	134
3. (min1-max3) []	195
4. (min1-max3) [] (min1-max3)	159
รวม	488

จากตารางข้างต้น จะเห็นว่าจำนวนส่วนขยายที่พบในข้อมูลคำขอร้องทั้งหมด 450 ข้อความในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมีจำนวน 488 ส่วนขยาย โครงสร้างการขอร้องที่มีส่วนขยายทั้ง 3 รูปแบบ มีส่วนขยายได้มากกว่าหนึ่งส่วน คือรูปแบบ [] () และรูปแบบ () [] มีส่วนขยายได้มากที่สุดถึง 3 ส่วน เช่นในตัวอย่างที่ (69)สถานการณ์ขอยืมใช้โทรศัพท์มือถือของเพื่อน

(69) (I terribly sorry to ask you.)(but I received an urgent message.) (I need to call back right away.) [Would you mind if I made a call on your phone?]

(70) [May I use your cell phone?] (I have to make an immediate call.) (I pay for the charges.)

ส่วนรูปแบบ () [] () มีส่วนขยายก่อนส่วนหลักและหลังส่วนหลักได้มากที่สุดถึง 3 ส่วน เช่นในตัวอย่างที่ (71)สถานการณ์ขอใช้โทรศัพท์มือถือของเจ้านาย

(71) (Mrs. ...) (I need to call my family.) [May I please use your mobile?] (I will be glad to reimburse you for the charges.) (and I'll be very brief.) (Thank you.)

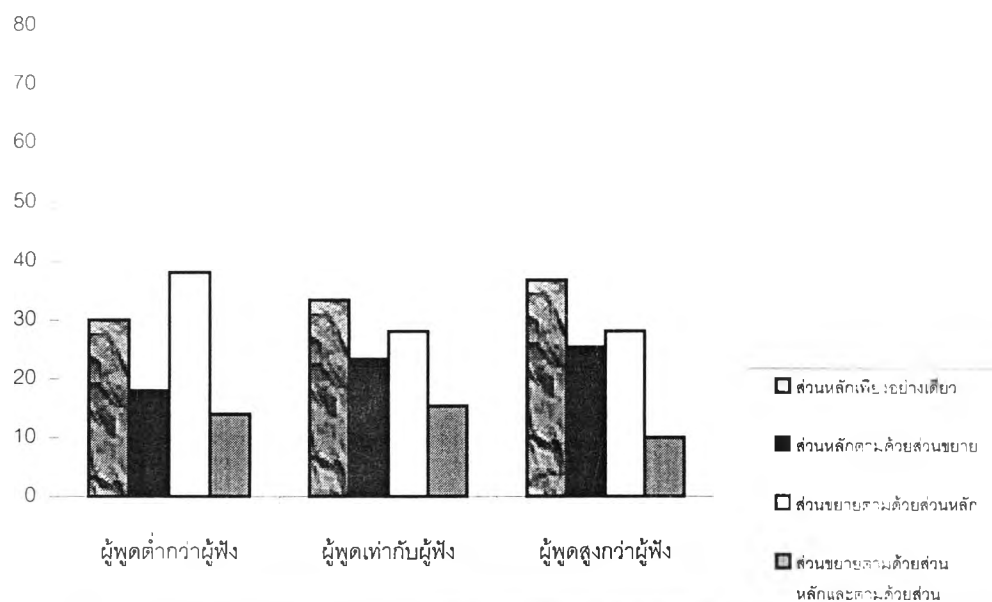
5.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง เพื่อศึกษาว่าเมื่อสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังต่างกันจะมีผลต่อการเลือกใช้โครงสร้างการขอร้องผู้พูดหรือไม่อย่างไร ผลปรากฏดังตารางที่ 16

ตารางที่ 17 ความถี่ในการปรากฏโครงสร้างการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

รูปแบบที่	โครงสร้าง	สถานภาพทางสังคม					
		ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
		ความถี่	%การปรากฏ	ความถี่	%การปรากฏ	ความถี่	%การปรากฏ
1.	ส่วนหลักเพียงอย่างเดียว	45	30	50	33.34	55	36.67
2.	ส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย	27	18	35	23.33	38	25.33
3.	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก	57	38	42	28	42	28
4.	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยาย	21	14	23	15.33	15	10
	รวม	150	100	150	100	150	100

แผนภูมิที่ 8 ร้อยละการปรากฏโครงสร้างการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน
จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

จากตารางที่ 17 หากพิจารณาในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง พบว่าโครงสร้างการขอร้องที่ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันนิยมใช้มากที่สุด คือรูปแบบ () [] โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก พบ 57 ข้อความ คิดเป็น 38% รองลงมาคือ รูปแบบ [] ส่วนหลักเพียงอย่างเดียว คิดเป็น 30% ส่วนโครงสร้างการขอร้องอื่น ๆ ได้แก่ รูปแบบ [] () และรูปแบบ () [] () ปรากฏในปริมาณที่ใกล้เคียงกันคือ 18% และ 14% ตามลำดับ

ในกรณีที่สถานภาพทางสังคมของผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง พบว่ารูปแบบ [] เป็นโครงสร้างการขอร้องที่ผู้พูดนิยมใช้มากที่สุด คือ 33.34% รองลงมาคือรูปแบบ () [] และ [] () พบ 28% และ 23.33% ตามลำดับ ส่วนรูปแบบ () [] () พบน้อยที่สุดเพียง 15.33%

ในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง พบว่ารูปแบบ [] เป็นโครงสร้างที่ผู้พูดนิยมใช้มากที่สุด คือ 36.67% รองลงมาคือ รูปแบบ () [] และรูปแบบ [] () ปรากฏในปริมาณใกล้เคียงกัน คือ 28% และ 25.33% ตามลำดับ สำหรับรูปแบบ () [] () โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยาย พบน้อยที่สุด คือ 10%

นอกจากนี้ยังมีประเด็นที่น่าสนใจจากรูปแบบโครงสร้างการขอร้องในแต่ละสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังดังนี้

ตารางที่ 18 ร้อยละการปรากฏโครงสร้างการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

โครงสร้าง	จำนวนการปรากฏโครงสร้าง (%)	สถานภาพทางสังคม		
		ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง	ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง	ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง
โครงสร้างที่เริ่มต้นด้วยส่วนหลัก (รูปแบบ [] และ [] ())	48	56.67	62	
โครงสร้างที่เริ่มต้นด้วยส่วนขยาย (รูปแบบ () [] และ () [] ())	52	43.33	38	
รวม	100%	100%	100%	

เมื่อพิจารณาจากตารางข้างต้น จะเห็นว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังจะมีการใช้โครงสร้างที่เริ่มต้นด้วยส่วนหลัก 48% จำนวนการปรากฏของโครงสร้างที่เริ่มต้นด้วยส่วนหลักเพิ่มขึ้นในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง (56.67%) และกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง (62%)

ในทางกลับกันลักษณะโครงสร้างที่เริ่มต้นด้วยส่วนขยาย จะพบโครงสร้างลักษณะนี้มากในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง (52%) จำนวนการปรากฏของโครงสร้างชนิดนี้ลดน้อยลง ในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง (43.33%) และในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง (38%)

ลักษณะดังกล่าวไม่อาจสรุปได้อย่างชัดเจนว่า สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมีบทบาทต่อการเลือกใช้โครงสร้างการขอร้อง เนื่องจากจำนวนการปรากฏของโครงสร้างทั้ง 2 ลักษณะไม่แตกต่างกันมากนัก เช่นในลักษณะของโครงสร้างการขอร้องในผู้พูดภาษาไทย ดังจะเปรียบเทียบให้เห็นอย่างชัดเจนในบทที่ 6

5.2 กลวิธีการขอเรื่อง

ในส่วนนี้จะกล่าวถึง 5.2.1 กลวิธีการขอเรื่องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน 5.2.2 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอเรื่องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และ 5.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอเรื่องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกากับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

5.2.1 กลวิธีการขอเรื่องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ผลการวิเคราะห์กลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ผู้วิจัยได้นำข้อความการขอเรื่องจำนวน 450 ข้อความ ซึ่งประกอบด้วยข้อความย่อยจำนวนทั้งสิ้น 938 ข้อความย่อยที่เป็นส่วนหลักจำนวน 450 ส่วน และส่วนขยายจำนวน 438 ส่วนมาจำแนกกลวิธีการขอเรื่อง ผลการวิจัยพบกลวิธี 3 กลวิธี ซึ่งในแต่ละกลวิธีสามารถจำแนกเป็นกลวิธีย่อยได้อีก ดังแสดงในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 กลวิธีการขอเรื่องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ส่วนของโครงสร้าง	กลวิธี	กลวิธีย่อย
ส่วนหลักของการขอเรื่อง (Head act)	1. กลวิธีแบบตรง (direct strategies)	1.1 การกล่าวเชิงคำสั่ง 1.2 การขอเรื่องอย่างตรงไปตรงมา 1.3 การบอกความต้องการของผู้พูด
	2. กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ (conventional indirect strategies)	2.1 การบอกอย่างมีเงื่อนไข 2.2 การถามความเป็นไปได้ 2.3 การถามความคิด 2.4 การแสดงความลังเลใจ
ส่วนขยายของการขอเรื่อง (Supportive move)	3. กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ (unconventional indirect strategies)	3.1 การทักทาย 3.2 การเกริ่นนำ 3.3 การแสดงเหตุผล 3.4 การขอโทษ 3.5 การขอบคุณ 3.6 การให้คำสัญญา 3.7 การให้ข้อเสนอทดแทน 3.8 การยกย่องผู้ฟัง 3.9 การเน้นย้ำคำขอเรื่อง

จากตารางที่ 19 จะเห็นว่ากลวิธีการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันทั้ง 3 กลวิธี นั้น กลวิธีแบบตรงและกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติเป็นกลวิธีที่ปรากฏกับส่วนหลักของการขอร้อง สำหรับกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติพบในส่วขยายของการขอร้องเท่านั้น

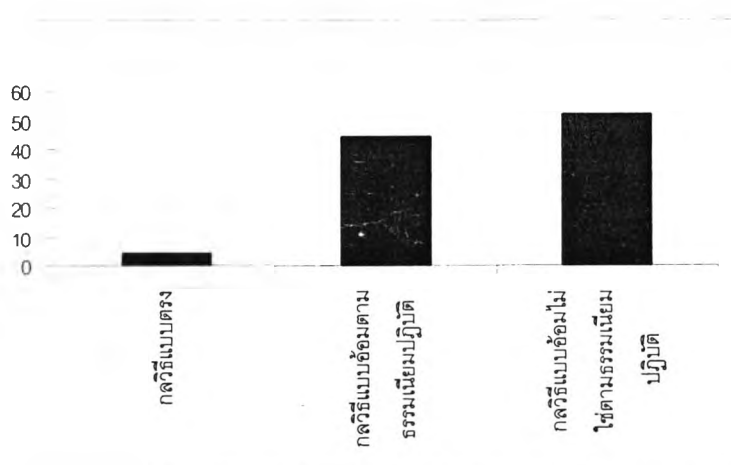
5.2.2 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

สำหรับกลวิธีการขอร้องที่พบทั้งหมด 3 กลวิธี ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ในแต่ละกลวิธี จะพบความถี่ในการปรากฏที่แตกต่างกัน ซึ่งผลการแจกแจงนับความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้อง ปรากฏ ดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ส่วนของโครงสร้าง	กลวิธี	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ
ส่วนหลักของการขอร้อง	1. กลวิธีแบบตรง	36	3.84
	2. กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ	414	44.14
ส่วนขยายของการขอร้อง	3. กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ	488	52.02
รวม		938	100

แผนภูมิที่ 9 ร้อยละการปรากฏกลวิธีการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

จากตารางที่ 20 จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า กลวิธีการขอร้องที่ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน นิยมใช้มีอยู่ด้วยกัน 2 กลวิธี คือ กลวิธีแบบอ้อมที่เป็นตามธรรมเนียมปฏิบัติและกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ พบ 52.02% และ 44.14% ตามลำดับ ส่วนกลวิธีแบบตรงเป็นกลวิธีการขอร้องที่ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันไม่นิยมใช้ 3.84%

เมื่อพิจารณาเฉพาะส่วนหลักของการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน พบว่ามี 2 กลวิธี คือ กลวิธีแบบตรงและกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ โดยผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันใช้กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติมากถึง 414 ข้อความย่อย หรือคิดเป็น 44.14% ซึ่งมากกว่ากลวิธีแบบตรงที่พบเพียง 36 ข้อความย่อย คิดเป็น 3.84% แสดงให้เห็นว่าในส่วนหลักของการขอร้อง ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันไม่นิยมใช้กลวิธีการขอร้องแบบตรงตามที่ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ แต่นิยมใช้กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ สปีร์ (Spees, 1994) ที่พบว่าคนอเมริกันนิยมกล่าวขอร้องด้วยกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ (conventional indirect strategies) เช่นกัน

หลังจากที่ได้นำส่วนหลักและส่วนขยายของการขอร้อง มาจำแนกเป็นกลวิธีได้ทั้งสิ้น 3 กลวิธี พบว่าในแต่ละกลวิธีสามารถจำแนกกลวิธีย่อยได้อีก ดังนั้นเพื่อให้เห็นรายละเอียดในการวิเคราะห์ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบความถี่การปรากฏกลวิธีย่อยของการขอร้องที่พบในแต่ละกลวิธี ดังแสดงในตารางที่ 21

ตารางที่ 21 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีย่อยของการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ส่วนของโครงสร้าง	กลวิธี	กลวิธีย่อย	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ
ส่วนหลักของการขอร้อง (Head act)	1. กลวิธีแบบตรง (direct strategies)	1.1 การกล่าวเชิงคำสั่ง	3	0.32
		1.2 การขอร้องอย่างตรงไปตรงมา	20	2.13
		1.3 การบอกความต้องการของผู้พูด	13	1.39
	2. กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ (conventional indirect strategies)	2.1 การบอกอย่างมีเงื่อนไข	15	1.60
		2.2 การถามความเป็นไปได้	323	34.43
		2.3 การถามความคิด	36	3.84
		2.4 การแสดงความลังเลใจ	40	4.26

ส่วนของโครงสร้าง	กลยุทธ์	กลยุทธ์ย่อย	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ
ส่วนขยายของการขอร้อง (Supportive move)	3 กลยุทธ์แบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ (unconventional indirect strategies)	3.1 การแสดงเหตุผล	185	19.72
		3.2 การเกริ่นนำ	78	8.32
		3.3 การทักทาย	48	5.12
		3.4 การขอโทษ	92	9.81
		3.5 การขอบคุณ	26	2.77
		3.6 การให้คำสัญญา	19	2.03
		3.7 การให้ข้อเสนอทดแทน	25	2.66
		3.8 การยกย่องผู้ฟัง	9	0.96
		3.9 การเน้นย้ำคำขอร้อง	6	0.64
รวม			938	100

จากตารางข้างต้น จะเห็นว่า กลยุทธ์ย่อยที่ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน นิยมใช้แสดงการขอร้องมากที่สุด คือ การถามความเป็นไปได้ พบ 323 ข้อความย่อย คิดเป็น 34.43% เป็นกลยุทธ์ย่อยของกลยุทธ์แบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ นอกจากนี้ยังเป็นกลยุทธ์ย่อยที่ปรากฏในส่วนหลักของการขอร้องอีกด้วย รองลงมา คือการแสดงเหตุผล ซึ่งเป็นกลยุทธ์ย่อยของกลยุทธ์แบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติพบ 185 ข้อความย่อย คิดเป็น 19.72% และยังเป็นกลยุทธ์ย่อยที่ปรากฏเฉพาะส่วนขยายของการขอร้องด้วย ถัดมาคือ การขอโทษ การเกริ่นนำ และการทักทาย ส่วนกลยุทธ์ย่อยที่ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันใช้น้อยที่สุด คือ การกล่าวเชิงคำสั่ง พบ 3 ข้อความย่อย คิดเป็น 0.32%

เมื่อพิจารณาแต่ละกลยุทธ์ พบว่า กลยุทธ์แบบตรงเป็นกลยุทธ์ที่ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ไม่นิยมใช้คือ มีจำนวนการปรากฏน้อยมาก พบกลยุทธ์ย่อยทั้งสิ้น 3 กลยุทธ์ย่อย ซึ่งผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันใช้กลยุทธ์ย่อยการขอร้องโดยตรงไปตรงมามากที่สุดคือ 2.13% รองลงมาคือการบอกความต้องการของผู้พูด พบ 1.39% ส่วนการกล่าวเชิงคำสั่งเป็นกลยุทธ์แบบตรงที่พบน้อยที่สุดเพียง 0.32%

ในการขอร้องโดยใช้กลยุทธ์แบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ พบ 4 กลยุทธ์ย่อย โดยกลยุทธ์ย่อยการถามความเป็นไปได้เป็นกลยุทธ์ย่อยที่พบบากที่สุด คือ 34.43% ส่วนอีก 3 กลยุทธ์ พบการใช้น้อยในปริมาณใกล้เคียงกัน คือ การแสดงความตั้งใจ การถามความคิดเห็น และการบอกอย่างมีเงื่อนไข พบ 4.26% 3.84% และ 1.60% ตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในกลวิธีย่อยของกลวิธีการขอร้องทั้ง 2 กลวิธี มักปรากฏคำบอกปริมาณ และคำที่บอกระยะเวลา เช่น "a few minutes" , "a moment" , "a short" , "short on time" , "a second" , "a night" หรือ "a couple of days" เป็นคำที่แสดงช่วงระยะสั้น ๆ ไม่นานจนเกินไปนัก คำเหล่านี้ผู้พูดมีเจตนาที่จะให้ผู้ฟังเห็นว่าผู้พูดมีได้ต้องการที่จะรบกวนผู้ฟังมากนัก นอกจากนี้ การระบุระยะเวลา หรือ บอกปริมาณยังเป็นการให้รายละเอียดที่ชัดเจนกับผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังสามารถตัดสินใจได้ว่าจะปฏิบัติตามคำขอร้องของผู้พูดได้หรือไม่อีกด้วย เช่นตัวอย่างที่ (72) ในสถานการณ์ขอยืมหนังสือจากเพื่อน

(72) [Could I borrow that book for just a second , please?]

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่าผู้พูดพยายามที่จะแสดงให้ผู้ฟังทราบว่าผู้พูดต้องการขอยืมหนังสือเพียงครู่เดียว ดังนั้นระยะเวลาเพียงเท่านี้ผู้พูดน่าจะทำตามคำขอร้องของผู้พูดได้เพราะผู้พูดมิได้รบกวนผู้ฟังมากเกินไป

การขอร้องโดยใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน พบ 9 กลวิธีย่อย โดยกลวิธีย่อยที่ผู้พูดใช้มากที่สุด คือการแสดงเหตุผล รองลงมาคือ การขอโทษ การเกริ่นนำ และการทักทาย พบ 9.81% , 8.32% และ 5.12% ส่วนการเน้นย้ำคำขอร้อง เป็นกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติที่พบน้อยที่สุดเพียง 0.64%

ในการวิเคราะห์กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ พบว่ากลวิธีย่อยการแสดงเหตุผล ผู้พูดมักใช้คำเพิ่มความหนักแน่นของเหตุผล เพื่อให้ผู้ฟังเห็นความจำเป็นที่ต้องปฏิบัติตามคำขอร้องของผู้พูดมากยิ่งขึ้น โดยการใช้คำว่า "really" , "urgent" , "right away" , "right now" , "quick" , "immediate" , "important" , "very" หรือ "too" ซึ่งคำเหล่านี้เมื่อปรากฏอยู่ในคำกล่าวถ้อยที่เป็นเหตุผลแล้วจะยังทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าการขอร้องนั้นผู้พูดมีความเดือดร้อน หรือต้องการความช่วยเหลือจากผู้ฟังเป็นอย่างมากจริง ๆ เช่นตัวอย่างที่ (73) สถานการณ์ขอยืมหนังสือจากอาจารย์ และตัวอย่างที่ (74) สถานการณ์ขอให้หัวหน้าแปลเอกสาร

(73) [Is there anyway I can borrow your book, Professor?] (I really need it for my research.)

(74) (I have to translate an article for my boss, but it is very difficult.) [Could you please translate it for me?]

จากตัวอย่างที่ (73) – (74) ผู้พูดจะใช้คำเหล่านี้เพื่อทำให้ผู้ฟังเห็นว่าเหตุการณ์ที่ผู้พูดทำการขอร้องผู้ฟังนั้นเป็นเหตุด่วนที่ผู้พูดจะต้องทำทันที เพราะถ้ายิ่งเสียเวลามากก็อาจจะยิ่งทำให้ผู้พูดได้รับความเดือดร้อนหรือความกังวลใจมากยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้ฟังจึงน่าจะจะช่วยผู้พูดโดยการให้ผู้พูดยืมใช้โทรศัพท์ได้ง่ายมากยิ่งขึ้น ส่วนตัวอย่างที่ (73) การใช้ “really” ของผู้พูดเพื่อแสดงว่าผู้พูดมีความจำเป็นจะต้องทำรายงานจริง ๆ ซึ่งการกล่าวเช่นนี้เป็นการเพิ่มความหนักแน่นของเหตุผล ทำให้เหตุผลของผู้พูดมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น สำหรับตัวอย่างที่ (74) ผู้พูดจะใช้คำว่า “very” เพื่อเน้นว่าเป็นงานแปลที่ไม่ได้ยากธรรมดา แต่เป็นงานแปลที่ยากมากจนเกินความสามารถของผู้พูด ดังนั้นผู้พูดจึงจำเป็นต้องขอร้องให้ผู้ฟังช่วยเหลือจะเห็นว่าส่วนขยายแบบแสดงเหตุผลผู้พูดมักจะใช้คำเหล่านี้

นอกจากนี้ในการแสดงเหตุผลของผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมีการใช้คำว่า “just” หรือ “I forgot” เพื่อแสดงว่าเป็นเหตุการณ์บังเอิญที่ผู้พูดมิได้ตั้งใจหรือคาดคิดไว้ก่อนว่าจะต้องเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้น ดังตัวอย่างในสถานการณ์ขอใช้โทรศัพท์มือถือของเจ้านาย

(75) [Would you mind if I used your mobile phone to call home?] (I just remembered that I have to call.)

(76) [Could I borrow your phone?] (Because I forgot I had to call home.)

จากตัวอย่างที่ (75) – (76) จะเห็นว่าผู้พูดแสดงว่าผู้พูดลืมและเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าจะต้องโทรศัพท์ ซึ่งเหตุการณ์นี้ผู้พูดมิได้ต้องการหรือตั้งใจจะให้เกิดขึ้นหรือทำให้ผู้ฟังเดือดร้อน เพราะผู้พูดไม่คาดคิดหรือตั้งใจที่จะให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้น ดังนั้นผู้พูดจึงจำเป็นต้องขอยืมใช้โทรศัพท์ของผู้ฟัง

นอกจากนี้กลวิธีย่อการขอบคุณก็พบคำเพิ่มความหนักแน่นของการขอบคุณเช่นเดียวกับคำเหล่านี้ คือ “a lot” , “really” , “very” และ “so much” เพื่อแสดงความซาบซึ้งใจของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังเป็นอย่างมากและทำให้คำขอร้องนั้นอ่อนลง ดังตัวอย่างที่ (77) สถานการณ์ขอใช้โทรศัพท์มือถือของเจ้านาย และตัวอย่างที่ (78) สถานการณ์ขอให้ลูกน้องแปลเอกสาร

(77) [Can I please borrow your phone?] (I have to call home about something important..) (I really appreciate it.)

(78) (John,) (I will never ask a favor like this again) [but could you please translate this article for me?] (Thank so much.)

จากตัวอย่างที่ (77) – (78) ผู้พูดพยายามที่จะแสดงให้ผู้ฟังได้รับรู้ว่าผู้พูดรู้สึกซาบซึ้งซึ่งผู้ฟัง หากผู้ฟังยินดีที่จะทำตามคำขอร้องของผู้พูดเพราะการใช้คำเหล่านี้อาจจะยังทำให้ผู้ฟังเข้าใจว่า เหตุการณ์ที่ผู้พูดทำการขอร้องต้องมีความสำคัญและจำเป็นเป็นอย่างมากกับผู้พูด

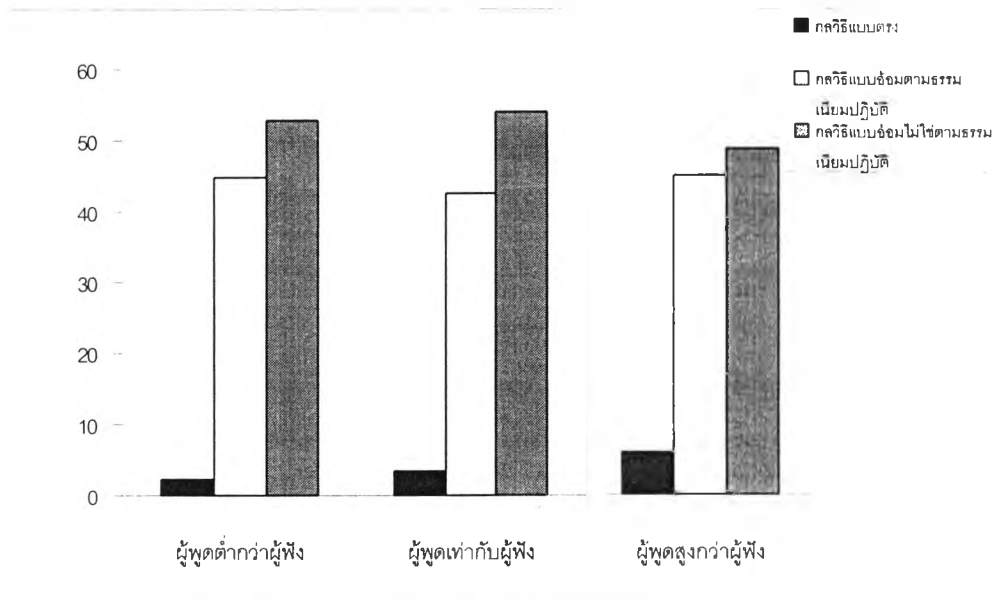
5.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันกับ สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

ผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ปรากฏดังตารางที่ 22

ตารางที่ 22 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จำแนกตาม สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธี	สถานภาพทางสังคม					
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ
1. กลวิธีแบบตรง	7	2.19	11	3.37	18	6.14
2. กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ	143	44.83	139	42.64	136	45.05
3. กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ	169	52.98	176	53.99	143	48.81
รวม	319	100	326	100	293	100

แผนภูมิที่ 10 ร้อยละการปรากฏกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จำแนกตาม สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

โดยภาพรวมจะเห็นว่า ในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับผู้ฟังผู้พูดภาษาอังกฤษอเมริกันจะใช้กลวิธีการขอร้องมากที่สุด คือ 326 ข้อความย่อย ส่วนสถานภาพทางสังคมของผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังจะพบกลวิธีการขอร้องน้อยที่สุด คือ 293 ข้อความ อย่างไรก็ตามความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้องของแต่ละสถานภาพทางสังคม แตกต่างกันไม่มากนัก

หากพิจารณาแต่ละสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ก็พบว่า ทุกสถานการณ์ไม่ว่าผู้พูดจะมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่า เท่ากัน หรือสูงกว่าผู้ฟังก็ตาม ผู้พูดภาษาอังกฤษอเมริกันจะนิยมกล่าวขอร้องโดยใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ และกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ ในปริมาณมากคือ รวมกันมากกว่า 90%ขึ้นไป และในขณะที่กลวิธีแบบตรงเป็นกลวิธีที่ผู้พูดภาษาอังกฤษอเมริกันในทุกสถานภาพทางสังคมนิยมใช้น้อยมาก คือต่ำกว่า 10% แต่ก็มีประเด็นที่น่าสนใจก็คือ ผู้พูดจะเลือกใช้กลวิธีแบบตรงกล่าวขอร้องมากที่สุดในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง (6.14%) และลดลงมาในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับหรือต่ำกว่าผู้ฟัง คือ 3.37% และ 2.19% ตามลำดับ

อาจสรุปได้ว่า สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังในภาษาอังกฤษอเมริกันมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีการขอร้องไม่ชัดเจนนัก แม้ว่าในบางกลวิธีอาจเห็นแนวโน้มของความสัมพันธ์กับ

สถานภาพทางสังคมบ้างก็ตาม เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ชัดเจนว่าสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมีบทบาทกับการเลือกใช้กลวิธีการขอร้องหรือไม่ ผู้วิจัยจึงได้นำกลวิธีย่อยของแต่ละกลวิธีมาจำแนกตามสถานภาพทางสังคม โดยเปรียบเทียบที่ละกลวิธี ดังนี้

5.2.3.1 กลวิธีแบบตรง

การขอร้องโดยใช้กลวิธีแบบตรง ที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จำนวนทั้งสิ้น 36 ข้อความย่อย กลวิธีย่อยที่พบได้แก่ การกล่าวเชิงคำสั่ง 3 ข้อความย่อย เช่นตัวอย่างที่ (79) ในสถานการณ์ขอให้ลูกน้องแปลเอกสาร

(79) [Translate this article as soon as possible.]

การขอร้องอย่างตรงไปตรงมา 20 ข้อความย่อย เช่นตัวอย่างที่ (80) ในสถานการณ์ขยืมหนังสือจากอาจารย์

(80) [I will borrow that book from you.]

และการบอกความต้องการของผู้พูด 13 ข้อความย่อย เช่นตัวอย่างที่ (81) ในสถานการณ์ขอให้โทรศัพท์มือถือจากเจ้านาย

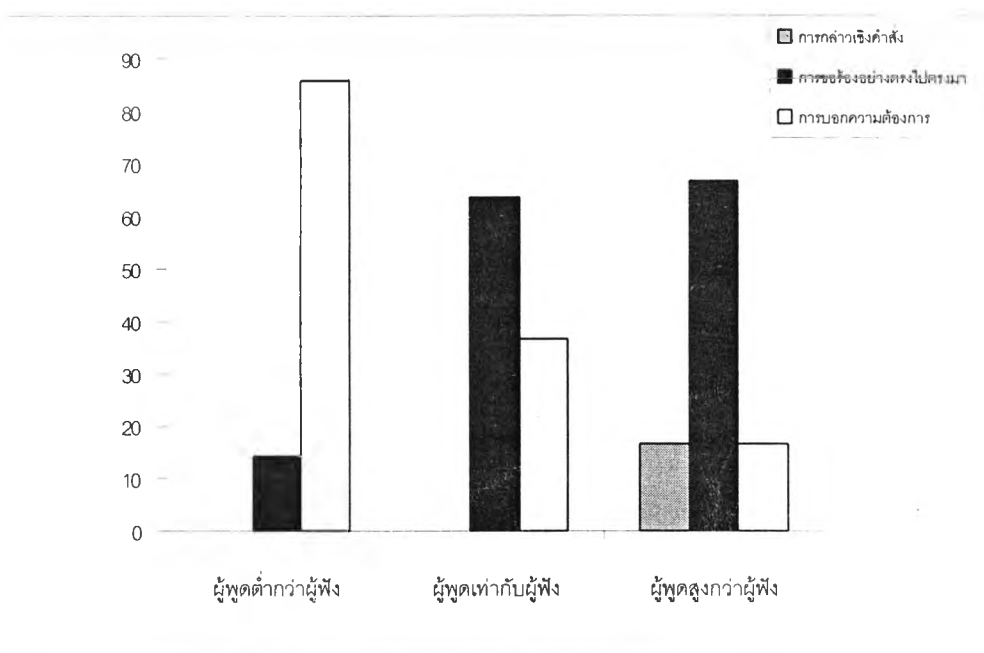
(81) [I'm hoping you let me use your mobile phone to call them.]

เมื่อนำมาจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ปรากฏดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบตรงในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธีย่อย	สถานภาพทางสังคม					
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ
การกล่าวเชิงคำสั่ง	-	-	-	-	3	16.67
การขอร้องอย่างตรงไปตรงมา	1	14.29	7	63.64	12	66.66
การบอกความต้องการของผู้พูด	6	85.71	4	36.36	3	16.67
รวม	7	100	11	100	18	100

แผนภูมิที่ 11 ร้อยละการปรากฏกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบตรงในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน
จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

จากตารางข้างต้น จะเห็นว่า ในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังนั้น พบ 2 กลวิธีย่อย คือ การขอร้องอย่างตรงไปตรงมา และการบอกความต้องการของผู้พูดโดยกลวิธีย่อยที่พบมากที่สุด คือ การบอกความต้องการของผู้พูด พบ 85.71% และในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับผู้ฟังพบ 2 กลวิธีย่อยเช่นเดียวกัน แต่กลวิธีย่อยที่พบมากกว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับผู้ฟัง คือ การขอร้องอย่างตรงไปตรงมา พบ 63.64%

ส่วนสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง พบ 3 กลวิธีย่อย โดยกลวิธีย่อยที่พบมากที่สุด คือ การขอร้องอย่างตรงไปตรงมา พบ 66.66% ส่วนการกล่าวเชิงคำสั่ง และการบอกความต้องการของผู้พูด พบในปริมาณใกล้เคียงกันคือ 16.67%

หากพิจารณากลวิธีการขอร้องอย่างตรงไปตรงมา แม้จะปรากฏเพียง 20 ข้อความ แต่ก็พบว่าผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันนิยมใช้กลวิธีย่อยนี้มาก เมื่อผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าและเท่ากับผู้ฟัง การกล่าวเชิงคำสั่ง ถึงแม้จะพบไม่มากกับผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน แต่ก็พบเฉพาะสถานภาพทางสังคมของผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังเท่านั้น ส่วนกลวิธีย่อยการบอกความต้องการของผู้พูด พบการใช้มากขึ้นเมื่อผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง จากลักษณะการปรากฏกลวิธี

ย่อยของกลวิธีแบบตรง จะเห็นได้ว่า กลวิธีแบบตรงมีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังค่อนข้างมาก

5.2.3.2 กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ

ในจำนวนกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ ที่พบ 414 ข้อความย่อย สามารถจำแนกได้ 4 กลวิธีย่อย ดังนี้ คือ การบอกอย่างมีเงื่อนไข 15 ข้อความย่อย เช่นในตัวอย่างที่ (82) สถานการณ์ขอให้หัวหน้าแปลเอกสาร

(82) [If you have time, I could really use your help translating an article.]

การถามความเป็นไปได้ 323 ข้อความย่อย เช่นในสถานการณ์ขอยืมหนังสือจากอาจารย์

(83) (Prof...) [Can I please borrow your book for a short time?]

การถามความคิดเห็น 36 ข้อความย่อย เช่นในสถานการณ์ขอยืมหนังสือจากลูกศิษย์

(84) [Do you think I could use that book for a couple of day?] (I need it to do a paper.)

และการแสดงความลังเลใจ 40 ข้อความย่อย เช่นในสถานการณ์ขอยืมหนังสือจากอาจารย์

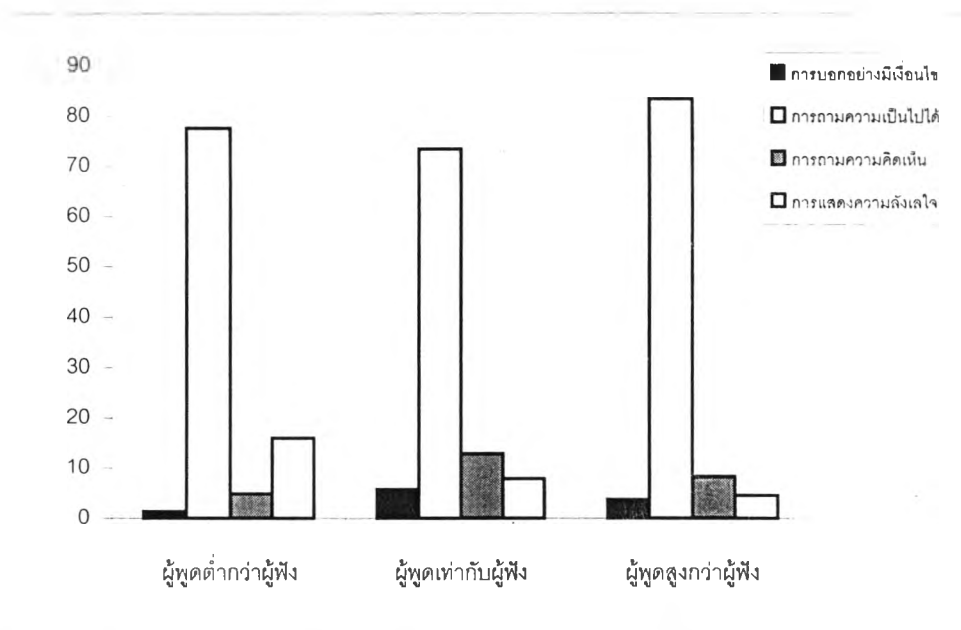
(85) [I was wondering if I could borrow that book you just bought.]

เมื่อจำแนกความถี่ในการปรากฏตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังมีผลดังในตารางข้างล่างนี้

ตารางที่ 24 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธีย่อย	สถานภาพทางสังคม					
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ
การบอกอย่างมีเงื่อนไข	2	1.40	8	5.76	5	3.79
การถามความเป็นไปได้	111	77.62	102	73.38	110	83.33
การถามความคิดเห็น	7	4.90	18	12.95	11	8.33
การแสดงความลังเลใจ	23	16.08	12	7.91	6	4.55
รวม	143	100	139	100	132	100

แผนภูมิที่ 12 ร้อยละการปรากฏกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

จากตารางที่ 24 จะเห็นได้ว่าในทุกสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังจะนิยมใช้กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติที่มีกลวิธีย่อยการถามความเป็นไปได้เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง พบ 83.33% ในกลวิธีย่อยการถามความเป็นไปได้ ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน มักจะใช้คำกำหนดระยะเวลาสั้น ๆ เพื่อให้การขอร้องนั้นอ่อนลงกับสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังค่อนข้างมาก เช่น “a short time”, “just a second”, “a minute” แต่โดยรวมก็พบว่ากลวิธีย่อยนี้ไม่สัมพันธ์กับสถานภาพทางสังคม

การบอกอย่างมีเงื่อนไข เป็นกลวิธีย่อยที่พบการใช้บ่อยมากในทุกสถานภาพทางสังคม ประมาณ 2 – 8 ข้อความย่อย และไม่สัมพันธ์กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังด้วย สำหรับการแสดงความลึงใจ เป็นเพียงกลวิธีย่อยเดียวของกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติที่พบความสัมพันธ์กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังมากพอควร กล่าวคือ เมื่อผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังจะพบการใช้กลวิธีนี้มาก คือ 16.08% และมีการใช้น้อยลงเมื่อผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับหรือสูงกว่าผู้ฟัง คือ 7.91% และ 4.55% ตามลำดับ

ส่วนการถามความคิดเห็น ก็เป็นอีกกลวิธีย่อยหนึ่งที่ไม่พบกับผู้พูดภาษาไทย แต่กับผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะพบเมื่อผู้พูดมีสถานภาพสังคมต่ำกว่าผู้ฟังในปริมาณน้อยกว่าสถานภาพทางสังคมของผู้พูดเท่ากันหรือสูงกว่าผู้ฟัง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมีความคิดเห็นว่า อาจารย์ หัวหน้า เจ้านาย เป็นผู้ที่สามารถแสดงความคิดเห็นได้มากกว่า เนื่องจากโดยทั่วไปผู้ฟัง (อาจารย์, หัวหน้า, เจ้านาย) มีหน้าที่แสดงความคิดเห็นให้กับบุคคลอื่น ๆ ดังนั้นการแสดงว่าทราบความคิดของผู้ฟังทั้ง ๆ ที่ผู้ฟังยังไม่ได้กล่าวออกมาในสถานการณ์ที่ผู้พูดสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังจึงเหมือนว่าเป็นการก้าวท้าวสิทธิส่วนบุคคลของผู้ฟังได้

นอกจากนี้ยังมีการใช้คำเพื่อทำให้คำกล่าวขอร้องดูอ่อนลง ซึ่งคำเหล่านี้โดยทั่วไปเรียกว่า "รูปหลีกเลี่ยง" (hedge) มักจะพบมากกับกลวิธีการขอร้องแบบอ้อมค่อนข้างมาก ได้แก่คำว่า "a short time", "a few minutes", "just", "a second", "a moment", เช่นเดียวกับที่พบภาษาไทย "พอ", "สักครู่", "สักนิด", "ตรวจ", "แนะนำ" และ "อธิบาย" แต่ไม่พบความสัมพันธ์ของการใช้เหล่านี้ กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ในภาษาไทย กล่าวคือ พบใกล้เคียงกันทุกสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

จากลักษณะที่กล่าวมาทั้งหมด ยังสรุปได้ไม่ชัดเจนว่าสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังจะมีบทบาทต่อการเลือกใช้กลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติของผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน แม้ว่าการแสดงความลึกลับใจจะพบว่ามีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังก็ตาม แต่ก็พบการใช้กลวิธีย่อยนี้บ่อย

5.2.3.3 กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ

จากการวิเคราะห์หากลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน พบ 488 ข้อความย่อย สามารถจำแนกได้เป็น 8 กลวิธีย่อย เมื่อนำมาจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูด ผู้ฟัง ปรากฏดังนี้

ตารางที่ 25 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติใน
ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธีย่อย	สถานภาพทางสังคม					
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
	ความถี่ใน การปรากฏ	% การ ปรากฏ	ความถี่ใน การปรากฏ	% การ ปรากฏ	ความถี่ใน การปรากฏ	% การ ปรากฏ
การแสดงเหตุผล	64	37.87	65	36.93	56	39.15
การเกริ่นนำ	22	13.02	29	16.48	27	18.88
การทักทาย	14	8.29	16	9.09	18	12.59
การขอโทษ	41	24.26	35	19.88	16	11.19
การขอบคุณ	8	4.73	10	5.68	8	5.59
การให้คำสัญญา	8	4.73	6	3.41	5	3.50
การให้ข้อเสนอทดแทน	7	4.14	12	6.82	6	4.19
การยกย่องผู้ฟัง	2	1.18	2	1.14	5	3.50
การเน้นย้ำคำขอซ้ำ	3	1.78	1	0.57	2	1.40
รวม	169	100	176	100	143	100

จากตารางข้างต้น เมื่อพิจารณาโดยรวม จะเห็นว่า ในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับผู้ฟัง พบการใช้ส่วนขยายมากที่สุดถึง 38.58% ทั้งนี้ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน อาจมีความคิดเห็นว่า สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังที่เท่ากันอาจทำให้ผู้ฟังกล้าที่จะปฏิเสธผู้พูดมากกว่าสถานภาพแบบอื่น และในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟังพบว่า ผู้พูดนิยมใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติน้อยกว่าสถานภาพอื่น พบเพียง 143 ข้อความย่อย เนื่องจากผู้พูดมีความเห็นว่าผู้ฟังไม่กล้าที่จะปฏิเสธผู้พูด เพราะอาจกลัวผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นภายหลังที่ปฏิเสธคำขอซ้ำ จึงเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องใช้กลวิธีการขอซ้ำนี้เพื่อโน้มน้าวผู้ฟัง

หากพิจารณาการแสดงเหตุผล ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะพบการใช้บ่อยกับสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟังเท่านั้น พบเพียง 56 ข้อความย่อย ส่วนสถานภาพทางสังคมของผู้พูดที่เท่ากัน และต่ำกว่าผู้ฟังก็จะพบถึง 65 และ 64 ข้อความย่อยตามลำดับ เช่น ในสถานการณ์ขอให้โทรศัพท์ของลูกน้อง

(86) [Can I please borrow your phone?] (There are no phones around.)

ส่วนการกริณนำของผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันสถานภาพทางสังคมไม่มีบทบาทต่อการเลือกใช้กลวิธีนี้ กล่าวคือไม่ว่าผู้พูดจะมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่า เท่ากัน หรือสูงกว่าผู้ฟัง ก็เลือกใช้ไม่แตกต่างกัน พบประมาณ 22 – 29 ข้อความย่อย ซึ่งน้อยมากเมื่อเทียบกับภาษาไทย เช่นในสถานการณ์ขอให้เพื่อนแปลเอกสาร

(87) (I would like to ask you.) [Would you mind helping me translate this article please?]

การขอโทษ พบว่าผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะใช้มากที่สุด ในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง พบถึง 24.26% และพบน้อยที่สุดเพียง 11.19% กรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง เช่นในสถานการณ์ขยืมหนังสือจากเพื่อน

(88) (Excuse me.) [May I please borrow your book?]

ส่วนการขอบคุณ ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะใช้ในปริมาณที่ใกล้เคียงกันทุกสถานภาพทางสังคมโดยมักจะใช้คำเพิ่มความหนักแน่นของการขอบคุณกับสถานการณ์ขอให้แปลเอกสาร เช่น

(88) (John,) (I will never ask a favor like this again) [but could you please translate this article for me?] (Thank so much.)

ทั้งนี้อาจเพราะสถานการณ์ดังกล่าวค่อนข้างรุนแรงและลำบากกับผู้ฟังมากกว่าสถานการณ์อื่น การยกย่องผู้ฟังและการเน้นย้ำคำขอร้อง เป็นกลวิธีที่มักจะพบกับสถานการณ์ "ขอให้แปลเอกสาร" แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง เช่นกลวิธีย่อยการยกย่องผู้ฟังในตัวอย่างที่ (89) และการเน้นย้ำคำขอร้องในตัวอย่างที่ (90) ซึ่งเป็นสถานการณ์ขอให้แปลเอกสาร

(89) (Sir) (you are really a great translate!) [Could you help me translate this article for my class tomorrow?]

(90) (Mr. ...) (I have to translate an article for my class.) [Could you take a look at it?] (Do you have time to do that?)

จากที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นว่าสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน มิใช่ปัจจัยที่จะมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมมิใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติมากนัก แต่ก็มีแนวโน้มบ้างพอควร กล่าวคือ ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมีการใช้กลวิธีย่อยการขอโทษมากเมื่อผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าหรือเท่ากับผู้ฟัง